

אמר פעם סמל בריטי ותיק "חילים זקנים לא מתים הם מתאדים". באנגלית זה נשמע יותר טוב: old soldiers never die, they fade away. זה נכון גם לגבי פלוגה א' (הראשונה) שרוב חבריה היו בני אותו הגיל שמשון ואני היינו ותיקים יותר. חיילי הפלוגה הספיקו להשתתף במבצע סיני כשהם בסדיר אנחנו אני ושימשון היינו שם כחיילי מילואים. אחרי המלחמה התגוררנו בפרדס שליד רמלה, פרדס שראה אותנו בעוד מלחמות, לא היה לנו מה לעשות שם סתם חיכינו לא ידוע למה. שמשון מצא שחסר לאחדים מאיתנו דרגות ראיות. הוא דיבר עם מפקדת הגדוד וחזר ב"שלכת" כלומר הביא דרגת סמל ראשון לכל אחד מאיתנו וכך זכיתי להיות סמל ראשון בתפקיד של טוראי. מאז הפכנו לחיילי המילואים של פלוגה א'. בכל שנה היו מתווספים אל חילי המילואים של פלוגה א' אחדים מן הבוגרים של הפלוגה הסדירה והיו נגרעים חיילים אחדים, מי נסע לחול מי עבר ליחידה אחרת ומי נהרג בקרב. לבסוף הוקמה פלוגה א' מילואים שהתקיימה יותר מ-20 שנה. במרוצת הזמן קראו לה בשמות שונים ובמלחמות שונות היא צורפה לחטיבות שונות, אבל זהותה התקיימה במוחות חבריה. אנחנו יודעים שאנחנו שייכים לפלוגה א'. באחד הימים, הצטרף אלינו כושי. כושי היה גבוה בנוי לתלפיות, שחור ויפה. היה חבר טוב ועזר לכל אחד לפעמים אפילו יותר מדי. היו לו גם יוזמות חריגות. יום אחד אני פוגש אותו ברחוב הבסיס, נוהג קומנדקאר עמוס אבטיחים. אמר לי, "בוא עלה". עליתי וישבתי במושב ליד הנהג. עוד אנו מדברים ומולנו צועד דויד הסמג"ד. ראה אותי השתכנע שזה בסדר ועברנו בשלום. בלי מלחמות, מילואים זה דבר כמעט נעים. פעם פעמיים בשנה היינו באים ונפגשים. בימים הראשונים היינו נפגשים בזוגות או בקבוצות ומבררים מה נשתנה. זה קנה משק, ההוא התחתן לאחר נולד בן, ואחד או שניים עזבו את הקיבוץ כדי ללמוד באוניברסיטה. הריטואל הזה המשיך וחזר על עצמו 20 שנה. בשנים האלה צפלה, קיבוצניק מקריית ענבים, עזב את הקיבוץ והקים משק במושב בן עמי שם נטע וגידל בננות. שנים אחדות לאחר מכן הצטרף אליו יאמו מקיבוץ עין חרוד. אחר-כך עברו שניהם מגידול בננות לגידול אבוקדו ובשנים האחרונות לאננות. כל אחד והסיפור שלו. גם הסיפור של כושי התחיל דומה, הוא עזב את עין חרוד ועבר למושב רם און, התחתן, נולדו לו ילדים והתחיל להקים משק. באחת מתקופות המילואים כושי לא בא. שאלתי מה העניין סתמו "הסתבך". התעקשתי ואז התברר שהוא בצרות עם המשטרה בגלל גניבה או עבירה. בררתי איתו והתברר שהוא הסתבך בעולם הפשע. באותם הימים הגעתי לאוניברסיטה בירושלים למדתי שם פילוסופיה וכלכלה והמשכתי לעבוד בסופי שבוע במשק של אבא בכפר ויתקין. בשנה הרביעית קיבלתי הצעה שאין לסרב לה. ללמד כלכלה בבית ברל (היום זו מכללה מכובדת, אז זה היה מכון להשכלה ומחקר). בין לבין נקראתי למילואים ופגשתי את כושי. שאלתי אותו אם הוא מוכן לבוא ללמוד בבית ברל. זה היה הימור מצדי מפני שידוע היה לכל שכושי בחור אמיץ ובעל תושיה, אבל אף אחד לא ידע אם למד משהו ומה. בכל זאת שאלתי והוא הסכים. הלכתי להנהלה בבית ברל ושכנעתי אותם לתת לו צ'אנס. פתאום יצא שאני מורה וכושי תלמידי. מסתבר שהוא היה תלמיד מצוין למד הבין וידע. חשבתי בליבי: "הנה עשיתי מעשה טוב". אבל אז

באה הצרה. לילה אחד התעורר כל המכון לקול רעש התפוצצות. הלכנו בעקבות הרעש ומצאנו אסלה מפוצצת. מי עשה זאת? כושי. הוא פיצץ נפיץ בתוך המים. אני נעלבתי וכעסתי. הנהלת המכון זרקה אותו ואני לא נלחמתי למענו. אולי גם לא היה בכוחי אבל זה לא משנה את הרגשתי. פעם שניה כששמעתי עליו הוא נאסר בגרמניה על הברחת סמים.

אם הייתי מבין אז מה שאני מבין היום אולי הכל היה אחרת. אז נעלבתי כי איך יכול להיות שהשיב לי רעה תחת טובה. היום אני יודע שהוא הכיר בטובה ורצה לבדוק את גבולותיה. אם היה אפשר גם להעניש אותו וגם להשאיר אותו שם היו אולי נחסכות יותר מ- 10 שנות בית סוהר והאיש היה עושה כבר מאז דברים טובים כמו אלה שהוא עושה היום.